

Respect pentru oameni și cărti

Marry Me by Sundown

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Johanna Lindsey

Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Moștenitoarea
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Moștenitoarea / Johanna Lindsey

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3198-5

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Moștenitoarea

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

Capitolul 1

– Nu cred că se va opri din plâns, nici măcar pentru petrecere, o avertiză Sophie pe Violet în timp ce se întorceau în dormitorul pe care îl împărteau.

Violet oftă. Știa că Sophie se referă la Elizabeth, mama lui Sophie și mătușa lui Violet. O cuprinse și o îmbrățișă cu afecțiune. Se prițepea să consoleze și era destul de mămoasă, doar fusese un fel de mamă pentru cei doi frați ai ei când aceștia erau mici.

– Nu vrea să plec, zise Violet.

– Nimeni nu vrea să pleci!

– Nu trebuia să organizeze această petrecere care doar o să-i aducă aminte că mâine-dimineață plec înapoi în America.

– Poate dacă nu ajungea acea scrisoare acum patru zile, rosti Sophie morocănoasă. Dacă venea săptămâna viitoare, măcar erai aici cu noi pentru primul bal al sezonului. Nu pot să cred că o să le pierzi pe toate!

Lui Violet îi venea să plângă. Abia așteptase distraçõesile din vara aceea și să se bucure de ele împreună cu Sophie. Tocmai împliniseră 18 ani, Violet luna trecută, iar Sophie la începutul primăverii. Violet continuase să crească anul acesta, ajungând la 1,70 m, în timp ce Sophie era destul de minionă, având doar 1,60 m. De dragul lor, Elizabeth investise considerabil în ținute frumoase, din cele mai bune și scumpe materiale.

Violet locuia cu mătușa, unchiul ei și toți copiii lor de mai bine de nouă ani, de când Elizabeth venise în vizită în Philadelphia, unde ea și mama lui Violet se născuseră. Mătușa făcuse cum făcuse și îi convingește pe cei din gospodăria Mitchell să o lase pe Violet în Londra, să locuiască cu ea și cu soțul ei, Lord Edmund Faulkner, alături de cele șase fiice ale lor.

Charles, tatăl lui Violet, nu protestase prea mult.

De fapt, ea își dăduse seama că el se simțise ușurat. Să crești o fată fără soție, care murise de tuberculoză la doar câțiva ani după

ce o născuse pe Violet, ar fi fost prea mult pentru el. Frații ei, Daniel și Evan, la rândul lor, nu comentaseră. Nu prea le plăcea că Violet făcea peșeaf cu ei, însă în lipsa unei figuri materne, ea își asumase acest rol, deși ei erau cu doi ani mai mari decât ea și destul de năzdrăvani. Nimici nu-i oferise fetiței afecțiune maternă și până la vîrstă de 9 ani simțise din plin acest lucru. Așa că nici ea nu protestase când i se spusese că va trebui să-și părăsească familia și să locuiască în Londra. Îi era greu să fie mamă, dar cum se obișnuise așa, făcuse peșeaf și-n Londra cu verișorii ei. Pe ei nu-i deranjase. Ei numea asta esența de a fi american!

– Ar trebui să te bucuri pentru mine! zise Violet. Va fi minunat să-i revăd pe tata și pe frații mei. Credeai că nu mi-e dor de ei?

– Nu i-ai pomenit niciodată, așa că nu, nu m-am gândit prea mult la asta.

– Dacă e ceva ce-am învățat de la voi, britanicii, este să-mi ascund emoțiile, o tăchină Violet.

– Cum face mama mea acum inundând dormitorul cu lacrimi?

Se priviră cu subînțeles, zâmbind.

– Știi la ce mă refer. Iar tu, draga mea, m-ai ținut mult prea ocupată și mi-ai adus atâtea bucurii. De aceea nu am vrut să te supăr cu aceste gânduri triste pe care le-am simțit din când în când legate de tatăl meu și de frații mei. Însă, să știi că le-am scris săptămânal și, deși băieții nu mi-au răspuns de fiecare dată, îi înțeleg, au avut atâtea altele pe cap, încât numai de răspuns la scrisori nu le ardea lor. În plus, știi că tata urăște să scrive. Mă consider norocoasă că am primit opt scrisori de la ei în totalitate în care am locuit aici, și sunt sigură că tata îi rugă pe băieți să pună în scrisori măcar două rânduri de la el, tot e ceva. Și, totuși să nu uită că au fost și-n vizită aici, de două ori chiar.

– Trebuiau să vină mai des!

– Sincer, eu mă mir că a fost și o a doua vizită, având în vedere că de rău s-au simțit *papa* și Evan după prima călătorie pe mare.

– Da, am uitat de asta. Totuși, trebuiau să fie mai curajoși pentru tine, măcar pentru debutul tău în societate. Dacă nu le-ai fi trimis acel portret, anul trecut, sunt sigură că ar fi înfruntat și marea, și răul de mare doar ca să vadă cum ai crescut.

– Oprește-te și nu mai fi supărată, vezi că eu nu sunt! Eu le-am spus să nu mai vină, că o să merg eu la ei. Poate le-ar fi plăcut să se plimbe prin Londra, dar deja au făcut asta de două ori și, deși nu au recunoscut, cred că nu s-au prea simțit în largul lor cu tot

formalismul societății britanice. În plus, mă simt vinovată că tata și Evan au trebuit să sufere atât la venire, cât și la plecare. Oricum plănuiam să-i vizitez anul acesta, doar că nu atât de curând. Probabil nu trebuia să menționez că sper să-mi aduc și un logodnic. Nu prea au părut încântați.

– Chiar le-ai zis asta? întrebă Sophie veselă.

– De ce nu? Mama ta ne-a povestit amândurora de foarte multă vreme despre acest sezon și chiar mă gândeam că e ceva ce s-ar putea întâmpla, așa că le-am spus și lor. Mama ta se aștepta ca amândouă să ne logodim în acest sezon.

– Și ce a spus tatăl tău mai exact?

– Nimic încă. Și nu am văzut vreun rând de la tata în acel răspuns, iar acum am primit scrisoarea asta vagă. Dar eu știu că tata vrea să fiu fericită, așa că mă aștept să am permisiunea lui pentru a mă căsători cu un englez, când va veni timpul. Oricum, o să le rezolv pe toate când ajung acasă.

– De asta ai vrut să pleci imediat acasă? rosti Sophie pe nerăsuflare. Se tem că te vor pierde în fața unui soț britanic?

Gândindu-se la această posibilitate, Violet se încruntă un moment, apoi clătină din cap.

– Nu ar îndrăzni să facă una ca asta! Daniel mi-a scris că e urgent și i-am simțit disperarea.

– Și cu toate acestea, nu îți-a spus ce e atât de urgent! remarcă Sophie, ridicând ușor tonul.

Violet oftă.

– Sunt sigură că a vrut să-mi explice. Mai mult, a menționat că Evan l-a avertizat să nu-mi scrie despre asta, așa că Daniel, probabil, s-a grăbit să termine scrisoarea fără ca Evan să vadă ce mai adăugase. S-a gândit cu siguranță că e mai ușor să-mi explice în persoană decât să spună: „E urgent, Vi! Numai tu poți rezolva asta!“.

– Dar o să te întorci repede, nu? Te pricepi la rezolvat lucruri, așa că nu o să-ți ia mult să rezolvi ce este de rezolvat și apoi să te întorci cu următorul vas acasă. Așa nu o să pierzi tot sezonul și o să-ți aduci și frații, și pe tatăl tău. Au trecut cinci ani, ei sunt tot familia noastră!

– O să-i întreb, dar nu-ți pot promite că mă voi întoarce înainte de sfârșitul sezonului, mai ales că e nevoie de cel puțin trei sau patru săptămâni ca să traversezi oceanul. În seara asta trebuie să-mi termin bagajul, nu să socializez. Nu vrei mai bine să mergem să vedem

dacă mama ta e pregătită să coboare? Încă mai sper că nu a invitat mulți oameni la această petrecere de rămas-bun.

— Verișoară, nu aș conta pe asta. Sezonul începe săptămâna viitoare și mulți dintre cei care locuiesc în Londra vin mai devreme pentru a-și face simțită prezența în oraș. Măcar o să-i cunoști pe câțiva în această seară.

— O să-i cunoșc doar ca să le spun „La revedere!“? adăugă Violet râzând.

— Nu, nu, poți să-i asiguri că te întorci sau, mai bine, nu le spui nimic. Mama nu a menționat în invitații că aceasta este o petrecere de rămas-bun, și-a dorit atât de mult ca tu să ai parte de încă o noapte frumoasă înainte să pleci! și ești atât de drăguță, Vi. Ai fi frânt niște inimi vara asta și nu, nu sunt geloasă deloc. Poți avea doar unul până la urmă. O să fie suficienți cavaleri pentru amândouă și, poate, astă-seară ai putea să-l cunoști pe al tău. Ce minunat ar fi! Atunci ai vrea și mai mult să te întorci acasă! Sophie începu la rându-i să râdă.

— Dar bagajele...

— Le-ai făcut în mare parte, iar servitorii le pot termina în timp ce noi suntem jos. Nu ai cum să scapi, verișoară. Pur și simplu, destinul vrea ca în această seară să te distrezi.

Să mă distrez? își zise Violet. Poate dacă nu și-ar face atâtea griji pentru tatăl și frații ei de când primise scrisoarea de la Daniel în urmă cu patru zile. Îi mai venea și să plângă pentru că nu voia să se despartă de familia pe care ajunsese să o iubească atât de mult. Hotărî să ascundă aceste sentimente. Dacă învățase ceva de când stătea la familia Faulkner era să nu-și arate emoțiile.

Asta făcea mătușa Elizabeth acum. Își stersese lacrimile înainte ca Sophie să bată la ușă și să le ofere fetelor un zâmbet șarmant.

Sophie era blondă, cu ochi albaștri și purta o rochie de seară de un turcoaz foarte deschis. Violet era blondă și ea, însă prefera liliachiul. Avea multe rochii de această culoare, pentru că se potrivea foarte bine cu ochii ei, violet-închis. Rochia era garnisită cu satin alb, iar la gât purta o camee care îi aparținuse mamei sale. Nu avusese ocazia să poarte accesoriu până atunci.

Când împlinise 16 ani, tatăl său îi trimisese toate bijuteriile mamei. De atunci, tot sperase că el o va surprinde cu o a treia vizită, la Londra, în acel an, dar astă nu se mai întâmplase. De fapt, el aștepta ca ea să se întoarcă, având în vedere că își terminase studiile și nu mai avea nevoie de grija lui Elizabeth. Îi spusese astă în ziua

în care se despărțiseră, deși nu amintea de acest lucru niciodată în scrisorile lui, rezumându-se la a-i spune doar că îi este dor de ea și că o iubește.

Avea de gând să-i ia la rost pe toți când ajungea acasă pentru că nu-i scriseseră mai des și în special pe Daniel pentru că nu-i explise de ce era nevoie să se întoarcă în grabă la Philadelphia. Tot sperase să primească o nouă scrisoare care să lămurească situația, dar astă nu se întâmplase. Deși își imaginase tot felul de motive, niciodată nu i-ar fi trecut prin minte ce o aștepta acasă.

Capitolul 2

Numele lui era Elliott Palmer, mai exact, Lord Elliott Palmer, și Violet își propuse chiar în seara aceea, în elegantul salon al reședinței Faulkner, că într-o zi se va căsători cu el.

Instantaneu vrăjită, se însuflețise, chicotise și se îmbujorase, ceea ce nu-i stătea în fire, dar în preajma lui nu se putuse controla. O monopolizase la petrecere mai mult decât ar fi fost cuviincios, aşa că era destul de sigură că și lui îi plăcea de ea.

Blond, cu ochii verzi și doar cu vreo zece centimetri mai înalt decât ea, Lord Elliott era fermecător, jovial și cu simțul umorului. Îi povesti despre cele trei sezioane anterioare, fapt care o făcu să râdă, deși înainte nu ar fi găsit amuzante povestioarele despre oameni neîndemnătici, gafe și tot felul de nepotriviri amoroase. El pără să găsească amuzante toate aceste mișcări greșite, aşa că râse și ea împreună cu el. Pur și simplu nu se putu abține!

— Fac 21 de ani vara asta, îi mărturisi Elliott la un moment dat, apropiindu-se mai mult de ea ca să-i spună în șoaptă: Cred că e timpul să încep să-mi caut o soție.

Ea aproape că leșină la gândul unei asemenea sugestii provocatoare.

Sophie se străduia să o prezinte tuturor invitaților. Veniseră mai mulți oameni decât se așteptaseră, aşa că îi făcu cunoștință cu toți tinerii cavaleri, însă Lord Elliott nu o lăsă prea mult timp neînsoțită.

— Încalci toate regulile și știi asta, șopti Sophie, în timp ce o luă din nou de lângă Elliott.

— Știu, dar nimeni nu-și va aminti asta până mă întorc, comentă Violet.

— E chipes, presupun, adăugă Sophie fără tragere de inimă.

— Incredibil.

— Să nu exagerăm, Vi, nu trebuia să te îndrăgostești de la prima ta petrecere!

— Nu m-am îndrăgostit, nu cred că m-am îndrăgostit, spuse, apoi adăugă: Dar ce e rău în asta, dacă aşa ar fi?

— Pur și simplu, nu se cade. Văzând-o pe Violet că zâmbește, Sophie ridică mâinile și se dădu bătută. Cel puțin o să ai un motiv să te întorci mai repede, nu?

— Clar!

— O cunosc foarte bine pe mama lui. Tot timpul e îngrijorată că băiatul ei nu se va așeza niciodată la casa lui. Aș fi încântată să o anunț că acest lucru ar putea să se schimbe, până la urmă, adăugă mătușa Elizabeth după ce observă atenția pe care i-o acordă Elliott lui Violet.

— Bună alegere, draga mea! O să fie viconte, intr-o zi, ii șopti și unchiul.

La plecare, Elliott îi fură un sărut, un sărut grăbit pe obraz. Și asta îl făcu să roșească. Poate în sfârșit își dăduse seama că încălcă case mai mult decât o regulă de etichetă în acea seară, dar ieșise totuși fără a ști că ea urma să plece chiar în dimineața următoare. După ce-l cunoscuse, ea și-ar fi dorit să nu o facă. Aproape că îi mărturisise că urma să părăsească Londra, dar se hotărâse să nu-i spună nimic care i-ar fi putut diminua interesul. Intenționa să rezolve rapid orice era de rezolvat în America și să fie la bordul următorului vapor spre casă.

În timpul voiajului, Elliott Palmer îi ocupă toate gândurile. Minunatele amintiri o împiedicau să-și mai facă griji în legătură cu ce o aștepta acasă. În plus, noua ei cameristă, Jane Alford, îi distragea și ea atenția. Vorbăreață de îndată ce se relaxase, femeia trupeshă de vîrstă mijlocie fusese angajată de Elizabeth ca să-i țină companie. Violet ar fi vrut ca Joan, camerista ei pe care o cunoștea atât de bine, să o însotească, însă cum ea și Sophie o împărțeau de când erau mici, nu i-ar fi putut cere verișoarei să renunțe la ea, chiar dacă era vorba doar despre câteva luni, deși Joan ar fi fost probabil de acord.

Mătușa ei chiar se plânsese că majoritatea femeilor pe care le interviewase pentru acest post refuzaseră să călăorească în America. Jane fusese singura doritoare, deși, între timp ajunsă la disperare, Elizabeth fusese nevoită să-i ofere bani pentru călătoria de întoarcere în cazul în care i s-ar fi făcut dor de casă până să ajungă în Philadelphia. Totodată, Violet trebuise să o asigure în repetate rânduri că America era o țară civilizată și că Philadelphia era un oraș la fel de bun ca Londra. În ciuda neliniștii lui Jane, Violet abia putea să-și ascundă entuziasmul de a-și revedea familia după atâția ani.

În sfârșit sosi ziua când stătea în fața casei în care se născuse cu cuferele stivuite lângă ea. Nu se repezi imediat spre ușă, ci rămase pe loc, zâmbind pe măsură ce amintirile îi reveneau. Casa spațioasă era locul de joacă al fraților ei. De căte ori nu trebuise să-i urmărească că să nu spargă lucrurile. Băieții de vîrstă aceea puteau fi foarte năzdrăvani. Nici nu-i povestea tatălui său despre alergăturile lor decât dacă se spărgea ceva. De cele mai multe ori, Charles nu era acasă în timpul zilei, iar servitorii se fereau să-i certe pe fiii săi.

Tatăl ei era bogat, primise o moștenire considerabilă de la tatăl lui, inclusiv casa. Ducea o viață liniștită, lipsită de griji și își urmărea propriile pasiuni și interese. Nu știa exact care erau preocupările lui, însă își amintea vag că îi plăcea să parieze la cursele de cai și să descopere investiții promițătoare cu care să se poată lăuda în fața prietenilor.

După un timp, Violet observă că toate draperiile de la ferestrele din fața casei erau trase, ceea ce era neobișnuit pentru o duminică de iunie atât de frumoasă. Chiar dacă membrii familiei nu erau acasă, servitorii tot le-ar fi dat la o parte. Înaintă către ușă de la intrare, dar aceasta era încuiată. Bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni. Unde era majordomul? Bătu mai puternic, cu pumnul de această dată, începând să se îngrijoreze. O casă încuiată nu era în nici un caz ceea ce se așteptase să găsească la sfârșitul călătoriei.

Se întoarse și rămase înmărmurită la vedere celor patru cuferi mari. Lăsase să plece trăsura cu care venise și nu știa cât timp i-ar fi luat să găsească alta. Și acum ce trebuia să facă? Să se așeze pe cuferi și să-și aștepte familia să se întoarcă? Dacă se întorceau. Se întrebă din nou de ce nici un servitor nu-i deschidea ușa.

— Va trebui să intrăm cu forță în casă, domnișoară Violet? întrebă Jane.

Ce soluție pragmatică, se gândi ea.

— Să sperăm că nu!

Violet cercetă ferestrele ca să vadă dacă erau măcar deschise. Nu-i surâdea ideea de a se tări printr-o îmbrăcată în hainele ei frumoase de călătorie, dar dacă ar fi deschise, asta ar însemna că era cineva acasă. Din păcate, toate erau închise, și nici o draperie nu se mișca.

— Este cumva vreo sărbătoare americană, și toată lumea e plecată la petrecere?

Violet nu știa ce să credă decât că cineva, chiar dacă nu majordomul, ar fi trebuit să răspundă la ușă.

— Poate ar trebui să mă duc până la colț și să caut altă trăsură? o întrebă Jane îngrijorată. Putem să mergem la un hotel și să aștepțăm acolo până se întoarce familia ta.

Violet aproape încuviință, când din spate se auzi ușa, părea că cineva o deschise. Se întoarse și văzu o crăpătură și un ochi holbându-se la ea.

— Violet?

— Bineînțeles! rosti ea ușurată.

Ușa se deschise larg, și gemenii apărură în prag. Cei doi frați stăteau acolo și, dacă înainte reușea să-i deosebească, în acel moment, nu. Păr blond-închis ca al ei, ochi albaștri ca safirul, voinici, nu slabă-nogi ca tatăl lor, foarte chipesi, nu mai semănau deloc cu băieții pe care ultima dată îi văzuse în urmă cu cinci ani. Erau bărbăti acum, aveau douăzeci de ani, la fel de înalți ca tatăl lor, ceea ce însemna cu cincisprezece centimetri mai mult decât ea. Se repezi exuberantă înainte să-i îmbrățișeze, iar fratele care se afla în partea stângă o însfăcă și îi spuse:

— Eu sunt Daniel. O ridică în aer, apoi i-o dădu lui Evan, care se învârti cu ea.

Când ajunse din nou cu picioarele jos, râse și reuși în sfârșit să-și pună brațele în jurul lor și să-i strângă la piept.

Îi fusese atât de dor de ei în acești cinci ani! Îi rugase să își facă portrete și să îi le trimite, așa cum făcuse ea pentru ei, dar nu primise nimic. Chiar arătau superb, și ea simți un soi de mândrie maternă când îi privi. Îi era greu să-și imagineze cum putuse ea să-i certe și să facă pe șefa cu ei sau cum de o lăsaseră să facă asta!

Dar aveau multe de povestit și, amintindu-și, făcu un pas în spate și spuse:

— Unul din voi să-l anunțe pe tata că am ajuns și să trimitem pe cineva să-mi care bagajele înăuntru. O să stăm de vorbă în salon. Aveti multe să-mi explicați!

Trecură pe lângă ea ca să ducă ei însiși cuferele în casă.

— Tata nu e acasă, zise Daniel.

— Frații gemeni? rosti Jane în șoaptă, urmând-o pe Violet în hol. și nici un majordom?

Violet oftă.

— Trebuie să am o discuție cu frații mei. Așteaptă în hol. Nu va dura mult.

— O să cau bucătăria, domnișoară, și o să comand niște ceai.

— Mulțumesc!

Violet se îndreptă către salon, prima cameră de pe partea stângă a corridorului lung. Intenționă să deschidă câteva ferestre. În casă era un miros închis. Cu toate astea, se opri înmormurită în pragul salonului. Ultima dată când fusese aici, camera era atât de frumos decorată, acum nu mai era nimic, cu excepția canapelei. Toată mobila dispăruse. La fel și toate tablourile de pe perete. O așteptau băieții ca să o ducă la noua lor casă?

– Sper că nu m-ați făcut să traversez oceanul doar pentru a-mi spune că tata a vândut casa și s-a mutat într-o casă mai mare, zise ea când auzi zgomet de pași în spatele ei.

– Nu, răspunse unul din frați. Cred că ar trebui să te aşezi, Vi.

– Nu, se răsti ea fără să se întoarcă. Nu, stați voi jos, Evan, în dreapta și Daniel, în stânga. Vreau să mă uit la voi când tipă.

Se uită urât la ei când trecu pe lângă ea. Îi văzu tresăriind în timp ce se aşeză pe canapea.

– E la fel de rău precum pare, rosti Daniel rușinat.

– Pe bune? răspunse pe un ton sarcastic, înghițindu-și un tipăt, dacă nu v-ați mutat, atunci unde e toată mobila?

– A trebuit să o vindem ca să putem plăti împrumutul tatei și pentru a păstra aparențele, explică Daniel. Tablourile s-au dat bine, dar mobila, nu. O sumă uriașă de bani trebuie plătită lunar.

Violet făcu ochii mari.

– De ce-ar... Unde e tata?

– Nu e aici. A plecat acum săptămâni ca să facă o nouă avere, zise Evan. Nu a vrut să-ți spunem că suntem faliți, așa că îmi-am ascuns asta. Dar dacă nu putem plăti împrumutul, domnul Perry, banchierul, ne va lua casa.

– Faliți? Cum e posibil?

– Trei investiții proaste în tot atâtea luni. Tata nici nu și-a dat seama că nu mai are bani până nu s-a dus la bancă ca să scoată suma lunară pentru întreținerea casei, și atunci funcționarul l-a avertizat că nu mai poate face acest lucru la nesfârșit. A venit acasă și a concediat o parte din personal, nu pe toți, fiindcă nu a vrut ca vecinii și prietenii noștri să știe că e la ananghie. Apoi s-a îmbătat o săptămână. Acum e de înțeles, pentru că știm de ce, dar nu am aflat până nu s-a trezit din betie.

– Când și-a revenit, s-a dus la bancă și a luat un împrumut folosind casa drept garanție, explică Daniel.

– Voia ca noi să ne continuăm viața ca de obicei, până reușea el să facă mai mulți bani, continuă Evan. Ne-a arătat un fluturaș care anunță descoperirea de aur în vest. Nu am înțeles de ce a luat de bună prostia aia. Noi am văzut fluturași ca acela încă de când eram copii și știam că nimeni nu se întoarce bogat, dar el era sigur că aurul era soluția pentru problemele noastre neașteptate.

– Crede-mă, Vi, am încercat amândoi să-l convingem să renunțe. I-am spus că este o șansă de unul la un milion să găsească aur, că ar trebui un plan mai realist, dar nu am reușit să-l facem să se răzgândească.

Violet se uită prin camera goală, și umerii i se lăsară.

– Și presupun că o să-mi spunei că după săptămâni nu a găsit aur?

– Mai rău, răspunse Evan.

– Ce-ar putea fi mai rău? zise ea și se făcu albă ca varul. Nu-mi spune că el e... că el e...

Nu putea să rostească „mort”, dar Daniel interveni imediat:

– Nu, nu e vorba despre asta. Doar că el ne scria regulat și de ceva timp nu am mai primit nici o misivă. Și banii ni s-au terminat. Toate astea s-au întâmplat acum două luni. De aceea îmi-am scris.

– Poate ar fi mai bine să ne lași să-ți spunem toată povestea, Vi, apoi să-ți putea să nu mai pui atâtea întrebări, sugeră Evan.

Se îndoia de asta, dar încuviință în timp ce bătea nervos din picior.

– Spune odată!

– Tata ne-a dat jumătate din banii împrumutați pentru a plăti ratele și pentru a ne acoperi cheltuielile, și cealaltă jumătate a luat-o cu el pentru minerit. Doar că ratele au crescut după patru luni și tot împrumutul trebuie plătit într-un an. Tata ne-a asigurat că se va întoarce în trei, maximum cinci luni, așa că ne-a spus să nu ne îngrijorăm. Însă din cauza acestor rate mari am fost nevoiți să vindem din lucruri.

– Nu am mai primit nici o scrisoare de la tata, deși parea foarte optimist în ultima.

– Mai degrabă încântat, îl corectă Daniel pe fratele său german. Își încercase norocul în două orașe din vest, dar se dovedise că pierdere de timp. Însă în ultima scrisoare ne-a spus că tocmai făcuse o descoperire în Butte, Montana, lângă o mină de argint cunoscută.